

Conducătorii noștri au decis că așa ceva este normal

Despre acțiunea lui Aaron Bushnell în solidaritate cu Palestina

CrimethInc.

26 februarie 2024

Duminică, 25 februarie, am primit un e-mail de la o persoană care s-a semnat¹ cu numele de Aaron Bushnell.

Iată ce spunea în mesaj.

Astăzi am de gând să mă angajez într-o acțiune extremă de protest împotriva genocidului asupra poporului palestinian. Link-urile de mai jos vă vor trimite la un flux live și la o filmare a evenimentului, care vor fi foarte tulburătoare. Vă rog să vă asigurați că această filmare este păstrată și că va fi prezentată publicului.

Am mers la contul de Twitch. Numele de utilizator care apărea era „LillyAnarKitty”, iar poza de profil era un „A” încercuit, simbolul universal al anarhismului, mișcarea împotriva tuturor formelor de dominație și asuprire.

La începutul filmării, Aaron se prezintă. „Numele meu este Aaron Bushnell. Sunt în serviciu militar activ în Forțele Aeriene ale Statelor Unite ale Americii și nu mai vreau să fiu complice la genocid. Voi comite un act extrem de protest, care, comparativ cu ororile trăite de oamenii din Palestina, este inofensiv. Conducătorii noștri au decis că așa ceva este normal.”

Filmarea îl arată pe Aaron, care continuă să filmeze, în timp ce se îndreaptă către intrarea ambasadei Israelului din Washington, DC, după care își lasă jos telefonul, se stropește cu un lichid inflamabil, iar apoi își dă foc strigând „libertate pentru Palestina” de mai multe ori în timp ce arde. După ce cade la pământ, polițiștii care priviseră toată scena, intră în cadru. Unul are un extingtor, celălalt, un pistol.² Agentul ține pistolul îndreptat către Aaron timp de treizeci de secunde în timp ce acesta rămâne întins pe pământ, în flăcări.

Ulterior, poliția a anunțat că trimisese un echipaj de neutralizare a explozivilor, deși acolo nu se aflau dispozitive explozibile.

Între timp, am reușit să confirmăm identitatea lui Aaron Bushnell. A servit în Forțele Aeriene ale Statelor Unite ale Americii timp de aproape patru ani. Un membru al familiei ni l-a descris pe Aaron drept „o forță a bucuriei în comunitatea noastră”. O postare online l-a descris ca fiind „o persoană incredibil de blândă, bună și plină de compasiune, care încerca din toate puterile să îi ajute pe cei din jur. Era glumeț, stârnește râsete peste tot și nu ar face rău nici unei muște. A fost un anarhist din principiu, care își manifesta convingerile în tot ceea ce făcea.”

Prietenii lui Aaron ne-au spus că acesta a murit în urma arsurilor pe care le-a suferit.

Toată după-masa, în timp ce restul jurnaliștilor raportau știrea, noi am discutat despre cum ar trebui să vorbim despre această faptă. Unele subiecte sunt mult prea complexe ca să poată fi abordate într-o postare repezită pe rețelele sociale.

Amploarea tragediilor care se petrec în Gaza este sfâșietoare. Depășește orice dimensiune pe care o putem cuprinde din punctul de vedere al Statelor Unite. Peste 30.000 de palestinieni au fost uciși, inclusiv 12.000 care erau copii. Mai mult de jumătate din locuințele din Gaza au fost distruse, împreună cu majoritatea spitalelor. Marea majoritate a oamenilor din zonă trăiesc ca refugiați și au foarte puțin acces la apă, mâncare sau adăpost.

Armata israeliană plănuiește acum o invazie terestră în Rafah, care va adăuga și acest bilanț un număr imens de victime. Nu este exagerat să spunem că suntem martorii unui genocid intenționat. Toate informațiile disponibile sugerează că armata israeliană vă continua să ucidă palestinienii cu miile, până când va fi obligată să se oprească. Cu cât continuă mai mult vărsarea de sânge, cu atât mai mulți oameni vor muri, iar alte guverne și organizații vor imita precedentele create de statul israelian.

Guvernul Statelor Unite poartă responsabilitate egală în această tragedie, deoarece a înarmat și a finanțat Israelul și i-a oferit impunitate în sfera relațiilor internaționale. În Israel, autoritățile au suprimat în mod eficient orice mișcare de protest în solidaritate cu Gaza. Dacă protestele ar putea crea

---

¹ În email, Aaron a specificat că folosește pronume masculine.

² Ulterior s-a raportat că agentul cu pistolul este un agent de pază asociat cu ambasada. Nu am reușit să confirmăm acest lucru în mod independent.

presiune pentru ca genocidul să înceteze, depinde de locuitorii Statelor Unite să își dea seama cum să realizeze acest lucru.

Dar de ce va fi nevoie? Mii de oameni din toată țara s-au angajat în acțiuni curajoase de protest și tot nu au reușit să oprească asaltul Israelului.

Aaron Bushnell a fost unul dintre cei care au empatizat cu palestinienii care suferă și mor în Gaza. Unul dintre cei bântuiți de întrebarea: „care este datoria noastră atunci când suntem confrunțați cu o așa tragedie?”. În acest sens, a oferit un exemplu. Îi onorăm dorința de a nu asista în mod pasiv în fața atrocității.

Moartea unei singure persoane în SUA nu ar trebui să fie considerată mai tragică sau mai demnă de atenție decât moartea unui singur palestinian. Cu toate acestea, mai sunt multe lucruri de spus despre decizia sa.

Aaron a fost a doua persoană care s-a auto-incendiat în fața unei instituții diplomatice israeliene în Statele Unite. Un alt demonstrant a făcut același lucru la consulatul din Atlanta, la data de 1 decembrie 2023. Nu ne este ușor să știm cum să le discutăm morțile.

Unii jurnaliști se consideră implicați într-o activitate neutră de distribuire a informațiilor ca scop în sine, de parcă procesul de a selecta ce informații trebuie răspândite și de a decide cum acestea contextualizate ar putea vreodată să fie neutru. În aceea ce ne privește, atunci când vorbim, presupunem că ne adresăm unor oameni de acțiune, conștienți de capacitatea lor de a acționa și care se află în plin proces de a hotărî ce să facă, oameni care poate se luptă cu durerea și disperarea.

Ființele umane se influențează reciproc, atât prin argumente, cât și prin efectul de contagiune al acțiunilor. Așa cum spunea P.A. Kropotkin, „curajul, devotamentul și spiritul de sacrificiu sunt la fel de contagioase precum lașitatea, supunerea și panica”.

Așa cum noi avem responsabilitatea de a nu da dovadă de lașitate, tot așa avem responsabilitatea de a nu promova sacrificiul ca și cum ar fi ceva obișnuit. Nu trebuie să discutăm în mod nepăsător despre asumarea unor riscuri, chiar și despre riscurile pe care ni le-am asumat noi înșine. Una este să te expui unor riscuri; alta este să îi inviți pe alții să-și asume unele riscuri, fără a ști care ar putea să fie consecințele.

Iar aici, nu vorbim despre un risc, ci despre cea mai gravă certitudine dintre toate.

Haideți să nu glorificăm decizia cuiva de a-și pune capăt zilelor și să nu sărbătorim ceva care are repercursiuni atât de permanente. În loc să îl ridicăm în slăvi pe Aaron ca martir și să-i încurajăm pe alții să-l imite, preferăm să îi cinștim memoria, dar vă îndemnăm să urmați o altă cale.

“Conducătorii noștri au decis că așa ceva este normal.”

Aceste cuvinte rostite de Aaron ne bântuie.

El are dreptate. Ne îndreptăm în mod rapid către o eră în care viața umană este tratată ca fiind lipsită de valoare. Acest lucru este evident în Gaza, dar poate fi observat în multe alte părți ale lumii. Odată cu înmulțirea războaielor în Orientul Mijlociu și Africa de Nord, ne aflăm în pragul unei noi epoci de genociduri. Chiar și în Statele Unite, masacrele au devenit evenimente obișnuite, în timp ce o întreagă parte a claselor nevoiașe este condamnată la dependența de droguri, la lipsa de adăpost și la moarte.

Ca tactică, auto-incendierea exprimă o logica asemănătoare cu greva foamei. Protestatarul se ia singur ostatic, folosind propria dorință de a muri pentru a pune presiune pe autorități. Această strategie presupune că autoritățile sunt preocupate de bunăstarea protestatarului. Totuși, în zilele noastre, așa cum am scris în legătură cu greva foamei a lui Alfredo Cospito,

Nimeni nu ar trebui să aibă vreo iluzie despre cum înțeleg guvernele sanctitatea vieții în epoca COVID-19, în care guvernul SUA poate să accepte moartea unui milion de oameni fără nicio rușine și în care guvernul rus folosește condamnării drept carne de tun. Politicienii fasciști proaspăt-aleși care conduc Italia nu au niciun scrupul când condamnă populații întregi la moarte, darămite când lasă un singur anarhist să moară.

În cazul de față, Aaron nu a fost un anarhist aflat în pușcărie, ci un membru activ al armatei americane. Profilul său de pe linkedin specifică faptul că a absolvit cursurile de bază ca „șef de promoție”. Schimbă acest lucru ceva în ochii guvernului SUA?

Dacă nu altceva, acțiunea lui Aaron dovedește că genocidul nu poate să aibă loc, peste mări și țări, fără ca, de această parte a oceanului să nu existe și victime colaterale. Din păcate, autoritățile nu au fost vreodată afectate emoțional de morțile militarilor. Nenumărați veterani americani au luptat cu dependența și lipsa locuinței atunci când s-au întors din Irak și din Afghanistan. Veteranii se sinucid la o rată mult mai ridicată decât orice altă categorie. Armata americană continuă să folosească arme care expun soldații la leziuni cerebrale permanente.

Cei care fac parte din armată sunt învățați să creadă că disponibilitatea lor de a muri e cea mai importantă resursă pe care o pot pune în slujba lucrurilor în care cred. În multe cazuri, acest mod de gândire este transmis de la o generație la alta. În același timp, clasa conducătoare ia morțile soldaților în derâdere. *Au decis că așa ceva este normal.*

Nu dorința de a muri este cea care îi va influența pe conducătorii noștri. Lor le este frică mai degrabă de viețile noastre decât de morțile noastre, le este frică de voința noastră de a ne implica colectiv, în acord cu o logică diferită, care le întrerupe ordinea.

Multe lucruri care merită făcute implică riscuri, dar decizia de a-ți pune capăt zilelor înseamnă să anulezi ani sau decenii de posibilități, refuzându-ne și nouă, celorlalți, un viitor alături de tine. Singura ocazie în care astfel de decizie poate fi adecvată, este una în care toate celelalte opțiuni au fost epuizate.

Incertitudinea este cel mai greu de suportat de ființele umane. Există o tendință de a încerca rezolvarea ei cât mai rapidă, chiar și prin impunerea anticipată a celui mai rău scenariu — chiar dacă asta înseamnă să alegi moartea. Există un fel de alinare în a ști cum vor decurge lucrurile. De mult prea multe ori, disperarea și sacrificiul de sine se amestecă, oferind o cale de ieșire mult prea simplă din tragediile care par imposibil de rezolvat.

Dacă îți este inima frântă din cauza ororilor care au loc în Gaza și ești pregătit să-ți asumi niște consecințe semnificative cu scopul de a încerca să le pui capăt, te implorăm să încerci din răsuferință să îți găsești tovarășii și să vă organizați colectiv. Puneți bazele unei vieți de rezistență împotriva colonialismului și tuturor formelor de asuprire. Pregătiți-vă să vă asumați riscuri după cum vă cere conștiința, dar nu vă grăbiți înspre distrugerea de sine. Avem nevoie de voi în viață, de partea noastră, pentru ceea ce va urma.

Așa cum am scris în anul 2011 despre auto-incendierea lui Mohamed Bouazizi,

Nu există nimic mai groaznic decât îndepărtarea de ceea ce cunoaștem. Poate fi nevoie de mai mult curaj să faci acest lucru fără să te sinucizi, decât e nevoie ca să îți dai foc. Un astfel de curaj este mai ușor de găsit în compania altora; există multe lucruri pe care le putem face împreună, pe care nu le putem face singuri. Dacă ar fi putut să participe într-o mișcare socială puternică, poate că Bouazizi nu s-ar mai fi sinucis; totuși, în mod paradoxal, pentru ca așa ceva să fie posibil, fiecare dintre noi trebuie să facem un pas asemănător cu cel pe care el l-a făcut în gol.

Să recunoaștem că acțiunile de protest de până acum din SUA nu au reușit să constrângă guvernul american să pună capăt genocidului din Gaza. „Ce fel de acțiune ar putea să o facă?” ramâne o întrebare deschisă. Acțiunea lui Aaron ne provoacă să răspundem la această întrebare într-un mod diferit față de modul în care el a răspuns.

Îi plângem dispariția.

CrimethInc.

Conducătorii noștri au decis că așa ceva este normal
Despre acțiunea lui Aaron Bushnell în solidaritate cu Palestina
26 februarie 2024

<https://crimethinc.com/2024/02/26/conducatorii-nostrii-au-decis-ca-asa-ceva-este-normal-despre-actiune>
text tradus din limba engleză de Trixie Hayden.

original:

<https://crimethinc.com/2024/02/26/this-is-what-our-ruling-class-has-decided-will-be-normal-on-aaron-bushnell>

ro.theanarchistlibrary.org